Caracterizarea părintelui Trandafir. Mijloace de caracterizare

Fișă de lucru, clasa a VII-a

Jurnal

Citat din text	Mijlocul de caracterizare utilizat	Trăsătura de caracter
Pe părintele Trandafir să-l țină Dumnezeu! Este om bun; a învățat multă carte și cântă mai frumos decât chiar și răposatul său tată, Dumnezeu să-l ierte! și totdeauna vorbește drept și cumpănit, ca și când ar citi din carte. Și harnic și grijitor om este părintele Trandafir. Adună din multe și face din nimica ceva.		
Minunat om ar fi părintele Trandafir dacă nu l-ar strica un lucru. Este cam greu la vorbă, cam aspru la judecată: prea de-a dreptul, prea verde-fățiș. El nu mai sucește vorba, ci spune drept în față, dacă i s-a pus ceva pe inimă		
Au venit apoi alte duminici. Părintele Trandafir a mai dat însă îndărăt cu predicile. Chiar în a doua duminică n-avea cui să vorbească. Era vremea cam ploioasă și oamenii au rămas pe acasă.		

LIVEWORKSHEETS

Unde prindea oamenii, acolo îi ținea la sfaturi. La câmp dai de popă; la deal dă popa de tine; mergi la vale, te întâlnești cu popa; intri-n pădure, tot pe popa îl afli. Popa la biserică, popa la mort, popa la nuntă, popa la vecin: trebuie să fugi din sat dacă voiești să scapi de popa. Și unde te prinde te omoară cu sfatul(…)De la o vreme a fost sfârșit cu sfaturile. Nu era om în sat asupra căruia să nu fi descărcat întreaga sa învățătură: nu mai avea ce să spună.		
"Ei! că nu e bine așa! grăi iarăși preotul. Nu merge cu sfatul. Să-ncep cu ceva mai aspru." Se începu batjocura. Unde afla un om, părintele Trandafir începea a-l face de râs și a-și bate joc de el în tot chipul. Trece pe lâng-o casă, care nu e tocmai de ieri acoperită: " Măi! dar isteț om mai ești tu! grăiește către stăpân, și prin vârful casei ai ferestre. Tare iubești lumina și sfântul soare!"		
Vorbind drept, sătenilor numai într-un chip nu le plăcea felul popii. Fiștecare râdea bucuros cu popa de alții; nici unuia nu-i plăcea, însă, când alții râdeau de dânsul. Așa e firea omului: fiecare pune bucuros șaua pe iapa vecinului. Și de asta le plăcea părintele Trandafir poporenilor săi; cu atâta însă popa nu se mulțumea. Nici n-a trecut anul, până ce toți oamenii din sat erau batjocoriți; n-a mai rămas de cine să-și bată joc, căci de la o vreme și cei batjocoriți începeau să râdă. Aici apoi s-a sfârșit. A rămas numai una: ca satul să-și bată joc de popa.		
Numaidecât în primăvară luă un țigan, îl puse să frământe imală și-și lipi casa. În câteva zile toți patru pereții erau lipiți și muruiți. Acum părintele ședea mai bucuros afară decât în casă, fiindcă din casă nu se vedea atât de bine muruiala casei; și era frumos lucru o casă muruită în Sărăceni, mai ales când omul își putea zice: "Asta e a mea!"		

LIVEWORKSHEETS

Lucru nou! popa se-nconjură cu păpușoi. Îi râdea inima când gândea cât se va face de frumoasă treaba, când jur împrejur păpușoiul va crește și va acoperi spinii din gard, care începeau a nu-i mai plăcea părintelui. Dar tot vorba cea veche: un necaz naște pe celălalt. În dosul casei era încă o bucată de loc, de vreo cinci ori mai mare decât acea îngrădită. Asta nu mai ieșea din mintea popii. Pentru ce să stea goală? Oare n-ar putea el pune păpușoi și în dosul casei?		
Sătenii îl vedeau, clătinau din cap și iarăși ziceau: "Popa e omul dracului!" Un om din sat trece, le poftește "bună odihnă" și-și zice: "Ține-l, Doamne, la mulți ani, că este omul lui Dumnezeu!".		

LIVEWORKSHEETS